

Mèxic, D.F. 18 de maig del 1954

Estimats pares i Joan: hem rebut la seva carta del dia 8 de maig. La tinc des de fa tres dies i la contesto ara en un moment de lleure. Per a posar ordre a la nostra correspondència, uns quants aclariments: no em falta cap full de "Gaelli"; alguna carta, darrerament, ha arribat amb un retard desacostumat i, per altra banda, crec que vostès s'han saïtat alguna setmana. Si només és tracta d'una pressumpció meua, perdonin-me.

M'estranya (ara que parlem de lletres) no haver rebut resposta a la que vaig trametre a l'Oller i Rabassa donant-li les gràcies per la seva gentilesa.

Aquí, el país es va refent del cop rebut amb la baixa del "peso" que, insisteixo, a nosaltres personalment no ens ha afectat gairebé gens. Els negocis tendeixen a normalitzar-se i el mateix Vidal, que els primers dies va mostrar-se seriosament preocupat, ja ha salvat l'escull i no pensa, per ara, plegar velles i retornar. La seva esposa embarca, si Déu vol, el dia 4 de juny, en un vaixell de la Transatlàntica que farà la travessia en dinou o vint dies. De manera que, si tot va bé, molt aviat podran parlar amb ella i tenir notícies fresques de la nostra vida. La Rosa i jo tenim la sensació que la senyora Vidal retorna amb la intenció de no reintegrar-se més a Mèxic, encara que oficialment figuri que ve a Barcelona només per uns quants mesos. Ella no s'ha acabat d'adaptar a la vida de Mèxic i s'enyora molt, tot

i que la seva privilegiada situació li ha permès viatjar constantment, com a turista de luxe, per tota la República, pels EE.UU. i per Cuba. A ella l'horroritza pensar que els seus fills puguin fer-se grans aquí, en alguns aspectes amb una certa raó i en altres exagerant innecessàriament.

El que em diu el pare del turisme a Barcelona, m'ho imagino perfectament. Nosaltres patim d'una manera permanent el "nord-americà" i veient-los de prop i cada dia esgarrifa pensar que tenen el destí del món a les seves mans. Que Déu els il·lumini, en benefici d'ells i de nosaltres!

No pateixin ni per un moment per la nostra situació econòmica. Seguim com sempre i en cert aspecte, m'augmentarà la feina. El senyor González Porto, que es trobava a Buenos Aires, va venir immediatament a Mèxic en conèixer la notícia de la devaluació, una de les conseqüències immediates de la qual (pel que a mi m'afecta) haurà estat que dels llibres científics editats als EE.UU. que la "González Porto edita en espanyol, no podran fer venir els electrotips i jo hauré de fer tots els dibuixos. Ara tinc tres dibuixants treballant amb mi, dos dels quals guanyen (cada un, és clar!) vint-i-cinc pesos diaris, que ja és un sou apreciable.

Els nens fan cada dia més goig. Els diumenges em passo mig dia jugant amb ells i em trec anys del damunt d'una manera prodigiosa. JA cal que acumulin energies, pares, pel dia que ens reunim!

M'acomiado. La setmana entrant, si Déu vol, els trameteré les fotos de la Glòria vestida d'holandesa. Mare: una abraçada i molts petons per a vostè. I una abraçada ben forta per al pare i el Joan Records de la Rosa i petons dels nens!

pele

Mi ha donat
Temps d'ar-
nion - la ara!